

Магічна сила

Євген Дудар

Він царственою ходою вийшов на арену. Ніс гордо патлату голову. Владно і впевнено ставив могутні лапи. Навіть хвіст із китицею на кінці тримав з гідністю.

— Лев! — шелеснуло в рядах публіки.— Цар звірів.

Приборкувач ляснув гарапником позаду.

Він повернув голову. Показав зуби. Гаркнув: "Ну! Ну! Делікатніше! Бо як лясну..."

Побачив перед собою палаючий обруч. Зі злості стрибнув через вогонь.

Навколо заляпали в долоні. Почулося захоплене:

— Ти диви, який покірний! Приборкувач молодець! Приборкувач підійшов до нього. Простягнув руку.

Звір подумав: отак тільки клацну щелепою — і твоя рука хрусне, як соломинка. Та згадав, як та рука кидала йому телятину. Облизався. Примружив очі.

Рука вчепилася в його патлату гриву. Друга взяла за нижню щелепу.

Звір нічого не міг зрозуміти. Приборкувач встромив йому голову в пащу.

Публіка завмерла. Сусід шепнув сусідові:

— Ні! В цього приборкувача справді магічна сила... Царя звірів перетворив на домашню кицьку...

В лева нестерпно зсудомило зуби. Стиснулися на лапах пазурі. Кров у жилах обернулася на вогонь. Зараз він покаже, яка з нього домашня кицька. Зараз він здавить щелепи, голова мага лусне, мов качине яйце...

Та враз кров із вогню обернулася на лід. Пазурі сховалися в м'які подушечки. Зуби ніби затерпли. А щелепи ще більше розтягнулися, щоб не пошкодити зачіску приборкувача...

...Бо пригадав клітку, наївні очі маленького левенятка.